

Sygn. akt I C 1632/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Jaworska

Ławnicy :

Protokolant: : starszy sekretarz sądowy Bożena Nieczypor

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r. w Toruniu

przy udziale : /

sprawy z powództwa **(...) Spółki Akcyjnej**

w W.

przeciwko **T. C. (1)**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego T. C. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 101.000,- zł (sto jeden tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za zwłokę od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.267,- zł (dwanaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

Maria Jaworska

Sygn. akt I C 1632/17

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W., domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany ma zapłacić powodowi kwotę 101.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.12.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty w terminie 2 tygodni od doręczenia nakazu zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu. W przypadku wniesienia sprzeciwu, powód domagał się zasądzenia kwoty 101.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.12.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów sądowych.

W uzasadnieniu żądania pełnomocnik powoda podniósł, że w dniu 28.11.1999r. w miejscowości M., T. C. (1) kierując pojazdem marki P. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, jadąc z nadmierną prędkością spowodował wypadek, uderzając prawym przodem swojego pojazdu w idącą przy krawędzi jezdni M. C., powodując u niej obrażenia ciała, skutkujące jej śmiercią. Wina pozwanego, została stwierdzona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie o sygn. II K 48/00 z dnia 10.04.2000r. W związku ze zgłoszoną szkodą, powód wypłacił L. C., T. C. (2) oraz A. O. odszkodowanie w łącznej kwocie 101.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę w związku

ze śmiercią M. C.. Wobec tego, że powód wypłacił odszkodowanie i nabył prawo do roszczenia zwrotnego od sprawcy szkody, pismem z dnia 13.11.2015r. obejmującym kwotę 101.000 zł, wezwał pozwanego do zapłaty należności. Do dnia wniesienia powództwa, pozwany nie uregulował należności.

W odpowiedzi na pozew, pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania (k. 52-57).

Motywuując żądanie, pełnomocnik pozwanego nie kwestionował faktu, że pozwany spowodował wypadek, wskutek którego śmierć poniosła M. C.. Podniósł jednak, że w dniu 8 października 2015r. pozwany otrzymał od powoda pismo, z którego wynikało, że powód nie będzie wysuwał względem pozwanego żadnych roszczeń. Pozwany zakwestionował zasadność roszczenia powoda. Z ostrożności procesowej pełnomocnik pozwanego podniósł, że wysokość wysuwanych przez powoda roszczeń jest znacznie wygórowana.

W dalszym toku sprawy, strony wnosily jak dotychczas.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 grudnia 1998r. T. C. (1) zawarł z (...) S.A. w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego (OC). Została wystawiona polisa nr (...) obejmującą ubezpieczenie pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...).

(dowód: potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego k. 24)

W dniu 28 listopada 1999r., w miejscowości M., pozwany T. C. (1), kierując pojazdem marki P. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, jadąc z nadmierną prędkością spowodował wypadek, uderzając prawym przodem swojego pojazdu w idącą przy krawędzi jezdni M. C., powodując u niej obrażenia ciała w postaci m.in. złamania podstawy czaszki i twarzoczaszki oraz stłuczenia mózgu z obrzękiem, co doprowadziło do jej śmierci. Pozwany zbiegł z miejsca zdarzenia.

(okoliczności bezsporne)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie wydanym w dniu 10 kwietnia 2000r. w sprawie o sygn. II K 48/00, pozwany został uznany za winnego tego, że w dniu 28 listopada 1999r. w M., kierując samochodem osobowym marki P. (...) nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 19 pkt. 1.23, pkt 2.45, pkt 1 ust. 1 i 44 pkt 1 i 2 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości i jadąc z nadmierną prędkością niedostosowaną do warunków drogowych – przystąpił do omijania innego uczestnika ruchu bez zachowania bezpiecznego odstępu przez co uderzył prawym przodem swego pojazdu w idącą przy krawędzi jezdni M. C., powodując u niej obrażenia ciała w postaci m. in. złamania podstawy czaszki i twarzoczaszki oraz stłuczenia mózgu z obrzękiem co doprowadziło do jej śmierci, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. o przestępstwo z art. 177§ 1 i 2 kk w zw. z art. 178 kk i art. 11 § 2 kk i za to, został skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na 8 lat.

Sąd Okręgowy w (...), wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2000r. w sprawie o sygn. II Ka 276/00, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę T. C. (1) od wyroku Sądu Rejonowego w (...)z dnia 10 kwietnia 2000r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przyjmuje przepis art. 177 § 2 kk oraz obniża wymierzoną karę pozbawienia wolności do 3 lat, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

(dowody: kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w (...)z dnia 10.04.2000r. sygn. II K 48/00 k. 23; kserokopia wyroku Sądu Okręgowego w (...)z uzasadnieniem z dnia 04.08.2000 r. sygn. II Ka 276/00 k. 67-71)

Pismem z dnia 27.05.2013r. pełnomocnik uprawnionej L. C., wezwał powoda do wypłaty na rzecz uprawnionej świadczenia w kwocie 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią córki uprawnionej. W wyniku postępowania likwidacyjnego prowadzonego pod nr szkody (...), na podstawie decyzji z dnia

27.11.2014r., powód częściowo uznał roszczenie uprawnionej, a należne jej świadczenie pomniejszył o 50% w związku ze stwierdzeniem przyczynienia się poszkodowanej. Na mocy w/w decyzji, powód wypłacił uprawnionej L. C. kwotę 6.500 zł. W dniu 28 września 2015r., uprawniona zawarła z powodem ugodę, na podstawie której powód wypłacił L. C. kwotę 35.000 zł.

(dowody: pismo z dnia 27.05.2013r. k. 84-86 ; pismo z dnia 27.11.2014r. k. 27; ugoda k. 33)

Pismem z dnia 27.05.2013r. pełnomocnik uprawnionego T. C. (2) wezwał powoda do zapłaty na jego rzecz świadczenia w kwocie 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią M. C.. W wyniku postępowania likwidacyjnego nr szkody (...), powód uznał swoją odpowiedzialność odszkodowawczą wobec uprawnionego tylko do kwoty 41.500 zł. W treści decyzji z dnia 27.11.2014r. powód wskazał, że roszczenie uprawnionego zostało uznane jedynie częściowo, a należne mu świadczenie zostało pomniejszone o 50% w związku ze stwierdzeniem przyczynienia się poszkodowanej. Na podstawie w/w decyzji, powód wypłacił uprawnionemu kwotę 6.500 zł. W dniu 28 września 2015r. uprawniony zawarł z powodem ugodę, mocą której powód wypłacił T. C. (2) kwotę 35.000 zł.

(dowody: pismo z dnia 27.05.2013r. k.87-89 ; pismo z dnia 27.11.2014r. k. 28; ugoda k. 34)

Pismem z dnia 27.05.2013r. pełnomocnik uprawnionej A. O. wezwał powoda do wypłaty na jej rzecz kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez uprawnioną w związku ze śmiercią jej siostry. W wyniku postępowania likwidacyjnego (nr szkody (...)), powód uznał swoją odpowiedzialność odszkodowawczą wobec uprawnionej tylko do kwoty 18.000 zł. Decyzją z dnia 27 listopada 2014r. powód wskazał, że roszczenie uprawnionej zostało uznane jedynie częściowo, a świadczenie należne uprawnionej zostało pomniejszone o 50% w związku z przyczynieniem się poszkodowanej. Decyzją z dnia 27 listopada 2014r. powód wypłacił uprawnionej kwotę 3.000 zł. W dniu 28 września 2015r. na podstawie ugody, powód wypłacił A. O. kwotę 15.000 zł.

(dowody: pismo z dnia 27.05.2013r. k. 90-92 ; pismo z dnia 27.11.2014r. k. 29; ugoda k. 35)

Wszystkie opisane wyżej ugody wyczerpywały wszystkie świadczenia uprawnionych tj. zadośćuczynienie, odszkodowanie, świadczenia rentowe, koszty pogrzebu i inne koszty.

(dowody: ugody jak wyżej)

Pismem z dnia 13 listopada 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Wezwanie zostało pozwanemu skutecznie doręczone w dniu 23 listopada 2015r. Następnie, przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 11 października 2016r. powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty.

(dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 13.11.2015r. k. 43; przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 11.10.2016r. k. 44; potwierdzenie odbioru pisma k. 45-45v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony, których domniemanie autentyczności wynikające z art. 245 kodeksu postępowania cywilnego – a w odniesieniu do dokumentów urzędowych również zgodności z prawdą tego co zostało w nich zaświadczone, wynikające z art. 244 k.p.c. – nie zostały podważone przez żadną ze stron.

Okoliczności wypadku komunikacyjnego z dnia 28 listopada 1999 r. nie budziły wątpliwości i nie były w niniejszej sprawie przedmiotem sporu pomiędzy stronami. Bezspornym było, iż sprawcą wypadku był pozwany T. C. (1), który kierował wówczas pojazdem marki P. (...). Będąc w stanie nietrzeźwości, doprowadził do wypadku, którego skutkiem była śmierć M. C.. Pozwany zbiegł z miejsca zdarzenia. Powyższe ustalenia wynikały jednoznacznie z wyroku karnego skazującego, wydanego w dniu 10 kwietnia 2000r. przez Sąd Rejonowy w (...)w sprawie o sygn. II K 48/00 i wiązały w tym zakresie Sąd rozstrzygający w postępowaniu cywilnym zgodnie z art. 11 k.p.c. Bezspornym było także to,

że pojazd mechaniczny sprawcy wypadku, był wówczas objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (tzw. OC komunikacyjny), na skutek umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W. (polisa nr (...)). W świetle przytoczonych okoliczności, odpowiedzialność ubezpieczyciela za negatywne skutki wypadku drogowego z dnia 28 listopada 1999 r., nie budziła żadnych wątpliwości, Ubezpieczyciel nie kwestionował zasad tej odpowiedzialności, co więcej uznając (w pewnym zakresie) roszczenie uprawnionych, dobrowolnie wypłacił na ich rzecz odszkodowania, w łącznej kwocie 101.000,00 zł.

W związku ze zdarzeniem z dnia 28 listopada 1999r., powód – (...) S.A. w W., dochodził w niniejszej sprawie (na zasadzie regresu) od sprawcy wypadku T. C. (1), równowartości świadczenia wypłaconego na rzecz uprawnionych. Przesłanką konieczną do powstania prawa regresu w stosunku do kierującego, jest wypłacenie przez zakład ubezpieczeń świadczeń na rzecz uprawnionego i właśnie z tym momentem – z mocy samego prawa – powstaje prawo zwrotnego dochodzenia roszczenia, które z tą samą chwilą staje się wymagalne.

W toku procesu pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda, bliżej tego zarzutu nie uzasadniając.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nietypowość regresu uregulowanego w § 33 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz. U. Nr 96, poz. 475), a obecnie w art. 43 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), polega między innymi na tym, że roszczenie to wykracza podmiotowo poza strony umowy ubezpieczenia, gdyż przysługuje przeciwko kierującemu pojazdem, którym nie musi być ubezpieczający się posiadacz regresu nietypowego, i nie wynika ono z umowy ubezpieczenia ale jest roszczeniem w stosunku do niej autonomicznym, przyznanym ubezpieczycielowi na podstawie szczególnego przepisu prawa.

Nie może mieć więc zastosowania termin przedawnienia określony w art. 442¹ § 2 k.c., ponieważ omawiane roszczenie nie jest roszczeniem deliktowym, mimo że niewątpliwie istnieje związek między roszczeniem z regresu nietypowego a czynem niedozwolonym. Spowodowanie wypadku, stanowi tu niewątpliwie przyczynę sprawczą określonego następstwa roszczeń. Następstwo to polega na tym, że poszkodowany ma prawo żądać naprawienia szkody wprost od ubezpieczyciela, a ten, po dokonaniu wypłaty świadczenia ubezpieczeniowego, może wystąpić - w przypadkach ściśle określonych w ustawie - z roszczeniem przeciwko kierującemu pojazdem o zwrot wypłaconego świadczenia. Związek między tymi roszczeniami ma jednak charakter czysto zewnętrzny w tym sensie, że nie jest wynikiem przejścia z mocy prawa na zakład ubezpieczeń roszczeń ubezpieczającego przeciwko sprawcy wypadku (art. 828 § 1 k.c.) ani wstąpieniem w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 k.c.), lecz stanowi realizację odrębnego roszczenia, przyznanego ubezpieczycielowi z mocy ustawy (Uchwała SN z dnia 10 listopada 2005 r., III CZP 83/05).

W orzecznictwie przeważa jednak pogląd, że do roszczenia regresowego zakładu ubezpieczeń przeciwko kierującemu pojazdem mechanicznym, ma zastosowanie ogólny termin przedawnienia roszczeń majątkowych, określony w art. 118 in fine k.c. Stanowisko to jest również zbieżne z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 1981 r., IV CR 63/81 (OSNC 1981, nr 12, poz. 242). W odniesieniu do podmiotu wykonującego działalność gospodarczą - a jest nim zakład ubezpieczeń - będzie to okres 3 lat. W uchwale z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. III CZP 61/12 Sąd Najwyższy podzielając stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 listopada 2005 r., sygn. III CZP 83/05 stwierdził, że roszczenie zwrotne przewidziane w art. 43 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych jest nowym, samoistnym roszczeniem, które powstaje z mocy szczególnego przepisu ustawy, nie jest

zaś roszczeniem wynikającym z umowy ubezpieczenia lub stosunku ubezpieczenia powstałego na skutek zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy dostrzec, że od daty wypłaty na rzecz uprawnionych poszczególnych części odszkodowania (grudzień 2014r. i październik 2015r.), do daty złożenia pozwu (kwiecień 2017r.), nie upłynął okres 3 lat, co oznacza, że roszczenie powoda nawet w części nie jest przedawnione.

Niemniej jednak, gdyby nawet przyjąć, że w przedmiotowej sprawie, zastosowanie znajdzie przepis art. 442¹ § 2 kc, to zarzut pozwanego odnośnie przedawnienia roszczeń powoda również pozostaje niezasadny, bowiem zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zatem, skoro przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w dniu 28 listopada 1999r., to wskazany w w/w przepisie okres, upłynie dopiero w listopadzie 2019 roku.

Skoro zatem zarzut pozwanego odnośnie przedawnienia roszczeń powoda okazał się nietrafny, w dalszej kolejności wskazać trzeba, że przesłanką konieczną powstania prawa regresu w stosunku do kierującego pojazdem sprawcy szkody, jest wypłacenie przez zakład ubezpieczeń świadczenia na rzecz poszkodowanego. Granicą odpowiedzialności sprawcy szkody jest jej rzeczywista wysokość, przy czym w wypadku regresu nietypowego nie może ona przekraczać faktycznie wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania.

W ocenie Sądu, w dacie zdarzenia, tj. 28.11.1999r., obowiązywała ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. nr 59, poz. 344) oraz rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz. U. Nr 96, poz. 475), z kolei obecnie obowiązuje ustawa z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) oraz ustawa o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151 z 2003 roku ze zm.).

Rozważając podstawę materialną powództwa, zdaniem Sądu, kwestię ewentualnego obowiązku pozwanego T. C. (1) - jako kierowcy pojazdu mechanicznego, który w chwili wypadku był w stanie nietrzeźwości - zwrotu na rzecz powoda wypłaconego uprawnionym odszkodowania z tytułu jego odpowiedzialności cywilnej, należy rozpatrywać w aspekcie stanu prawnego, jaki obowiązywał w dacie wypłacania tego odszkodowania. Należy zauważyć, że w przeciwieństwie do roszczenia odszkodowawczego, roszczenie zwrotne, każdorazowo oraz bez względu na jego charakter prawny i podstawę prawną, powstaje nie z chwilą wyrządzenia szkody przez jej bezpośredniego sprawcę ale z chwilą naprawienia tej szkody, przez współzobowiązanego przez zapłacenie stosownego odszkodowania. Jest to ogólna reguła regresowa, wynikająca z istoty regresu. O powstaniu i zakresie roszczenia zwrotnego, decyduje zaś stosunek wewnętrzny łączący wierzyciela regresowego i dłużnika regresowego (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1994 r. III CZP 51/94, LEX nr 4073, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 1968 r., I CR 265/68 i z dnia 1 czerwca 1973 r., II PR 97/73).

Reasumując, zdaniem Sądu podstawę prawną roszczenia strony powodowej, stanowi zatem przepis art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Niezależnie od powyższego, gdyby nawet przyjąć, że podstawę roszczenia regresowego należałoby upatrywać w stanie prawnym obowiązującym w dacie wypadku to wskazania wymaga, że § 33 wcześniej powołanego rozporządzenia, stanowi, że ubezpieczycielowi przysługuje uprawnienie dochodzenia od kierowcy pojazdu, zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania, jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie nietrzeźwości. Rozporządzenie to, określa ogólne warunki ubezpieczeń obowiązkowych. Nie ulega wątpliwości że jest to katalog otwarty, do którego bez wątpienia można zaliczyć, możliwość wystąpienia zakładu ubezpieczeń z roszczeniem regresowym do sprawcy wypadku spowodowanego stanem jego nietrzeźwości.

Niniejsze postępowanie wykazało, że powód był uprawniony na podstawie art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych do wystąpienia z roszczeniem regresowym, bo została spełniona przesłanka przewidziana w pkt. 1 i 4 w/w przepisu. Pozwany T. C. (1) został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 10 kwietnia 2000r., w sprawie o sygn. II K 48/00 za przestępstwo z art. 177§ 1 i 2 kk w zw. z art. 178 kk i art. 11 § 2 kk i na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na 8 lat.

Roszczenie zwrotne obok roli kompensacyjnej spełnia również funkcję represyjną i prewencyjną w zakresie zapobiegania kolizjom i wypadkom samochodowym. Niewątpliwie chodzi o to, by zapobiec sytuacjom, w których ochrona byłaby przyznana osobie postępującej w sposób szczególnie naganny. Takim właśnie postępowaniem było postępowanie pozwanego T. C. (1), który spowodował wypadek, znajdując się w stanie nietrzeźwości, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia. Zatem spełnione zostały przesłanki formalne do żądania przez Ubezpieczyciela zwrotu równowartości świadczenia wypłaconego uprawnionym. Z akt niniejszej sprawy wynika, że powód wypłacił uprawnionym, łączną kwotę 101.000,00 zł. Wskazuje na to korespondencja powoda z uprawnionymi, treść zawartych z uprawnionymi ugód oraz lista wypłat odszkodowań. W ocenie Sądu, nie zasługuje na uwzględnienie zarzut podniesiony przez pozwanego, że nie powinien on ponosić odpowiedzialności za to, że powód wypłacił uprawnionym świadczenie w łącznej kwocie 101.000,00 zł. Trzeba wziąć pod uwagę przepis art. 13 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) i (...), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu. Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że powód zawarł z uprawnionymi ugody, w których strony ustaliły wysokość odszkodowania. Powód wziął pod uwagę fakt przyczynienia się zmarłej M. C. do powstania szkody i pomniejszył każde z wypłaconych świadczeń o 50%. Niemniej jednak, na skutek wypadku, którego sprawcą był pozwany, śmierć poniosła córka oraz siostra uprawnionych. W związku z tym należało uznać, że Ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego w sposób rzetelny i adekwatny do stopnia krzywdy doznanej przez trójkę uprawnionych, dokonał wypłaty zadośćuczynienia w łącznej kwocie 101.000,00 zł. Wbrew zarzutom pozwanego, nie sposób było przyjąć, że świadczenie to zostało bezpodstawnie zawyżone przez Ubezpieczyciela. Co więcej, z doświadczenia życiowego oraz praktyki orzeczniczej Sądu, wysokość takiego świadczenia, w sytuacji gdyby miało być zasądzone w toku postępowania sądowego, byłaby zapewne jeszcze wyższa. Pozwany miał możliwość wykazywania, że zakład ubezpieczeń zbędnie lub nadmiernie świadczył na rzecz uprawnionych, niemniej jednak, pozwany w żaden sposób nie podjął inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

Podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie nie ma znaczenia trudna sytuacja majątkowa pozwanego, na co pozwany wskazywał w pismach procesowych. W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do zastosowania przepisu art. 440 k.c. Niewątpliwie sam tylko zły stan majątkowy osoby zobowiązanej, nie jest wystarczający do miarkowania odszkodowania jeżeli nie znajduje to usprawiedliwienia w zasadach współzycia społecznego.

Dla istnienia roszczenia nie miało wpływu, że przepisy art. 446 § 4 kc i art. 448 kc weszły w życie po zdarzeniu wyrządzającym szkodę.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, Sąd Okręgowy na mocy powołanych przepisów orzekł o zasądzeniu na rzecz powoda (...) S.A. w W. od pozwanego T. C. (1) kwoty 101.000,00 zł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odorki ustawowe. W niniejszej sprawie pismem z dnia 13.11.2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty w terminie 7 dni. Wezwanie zostało skutecznie doręczone w dniu 23.11.2015r. W wyznaczonym terminie pozwany nie zwrócił żądanej kwoty. Powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 11.10.2016r. Do dnia wniesienia powództwa, pozwany nie uregulował należności. Wobec powyższego, Sąd

zasądził kwotę 101.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015r. do 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za zwłokę od 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.267 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą kwotę składają się opłata od pozwu 5.050 zł i koszty zastępstwa procesowego 7.217 zł.